



İlm-i Tarih, Sıdk-ı Nübüvvet-i Muhammediyyeyi Cenâb-ı Peygamberin Sûret-i Neş'et Ve Zuhûruyla İsbât Eder

Müellif: Babanzade Ahmed Naim

Dergi: Sırât-ı Müstakîm

Tarih: 1324 (Sayı 10)

Şu makalemizde, zaman-ı bi'set-i Muhammediyyede akvâm-ı âlemin hâl-i tarihîsini bilcümle tafsîlâtıyla tasvîr ederek, basîte-i meskûnu serâser telvîs eden seyyiâtı ortadan kaldırıp insaniyete yakışır, insanları hazîz-i mezelletten evc-i rif'ate çıkarır, ıslâh-ı âlem etmek meziyetini hâiz bir dîn-i mübîn-i semâvîye ne derece muhtaç olduklarından bahsedecek değiliz. Bahsimizin bu kadar tafsîlâtı istiâb edecek vüs'ati yoktur. Biz yalnız o devirde gelen müverrihînin bilittifak taht-ı tasdîkinde olup isbâtı sadedinde olduğumuz maksad-ı âlîyi tenvîre salih îzâhât-ı muhtasara ile iktifâ edeceğiz.

Zuhûr-ı İslâmın bidayetinde âlem-i medeniyette fermân-revâ olan hükümetler Roma İmparatorluğu ile İran'daki hükümet-i Sâsâniye idi. Bunlar Arabistan kıtasını sağından solundan ihâta edip en mühim yerleri üzerinde bir hakk-ı hakimiyet ve metbûiyetleri vardı. Bu iki devletin biri hâkime-i Garb, diğeri hâkime-i Şark olup revâ-i zemini bir türlü paylaşamadıklarından daima yekdiğeri üzerine ihrâz-ı galebe ve tefevvukla uğraşır ve bu uğurda her iki taraftan bir çok kanlar dökülüyor, bir çok mallar telef olur, bir çok hân mânlar sönerdi. Yekdiğeri düşman ve beynlerinde biri Mesîhî, diğeri Mecûsî olmak gibi bir tehâlûf mevcut olmakla beraber yine hakikatte Şark ile Garb hemhâl ve hem-ayâr idi. Her iki tarafta da israf ve sefâhat ve bunlardan mütevellid âdât-ı kabîha derece-i kusvâ-yı rezaletle çıkarak fitrat-ı selîmeyi iğrendirecek seyyiât hoş görülürdü. Her iki tarafta da rüesâ-yı dîn halkı iğfâl ile mallarını gasbetmek ve şahıslarını hevesât-ı nefsâniyyeleri uğrunda istihdâm eylemek için dini gayet müessir bir alet ve âdetâ bir dâmgâh-ı dalâlet ittihaz ederek avâm-ı nâsı mertebe-i hayvâniyete kadar tenzîl etmişlerdi. Bu derecedeki halk kendi mahiyet-i ulviyyelerini, sebeb-i hilkatlerini, bu âlemdeki vazife ve hizmetlerini taharrîye, taallûme bile lüzum görmeyerek kendilerini rüesâ-yı dîn ve tabakât-ı ilmiyye ricâlinin hevesât-ı nefsâniyye ve şehvâniyyesine hizmet için yaratılmış kıyâs ve itikadında bulunurlardı. Böyle bir itikad-ı bâtıl kapılarak teskîn-i hevesât-ı nefsâniyyelerine yarayan bir hiss-i dindârâne ile nüfûz ve tasallutlarının galib ve pâydâr olmasına hizmet eden bu cemm-i ğafir cühelânın elbette günün birinde akıllarına danışıp kendilerine ilkâ olunan efkâr-ı dîniyenin butlânına kâil olacakları, din namına gerden-i inkıyâdlarına atılan rakabe-i mezelleti silkip atacakları,



İlm-i Tarih, Sıdk-ı Nübüvvet-i Muhammediyyeyi Cenâb-ı Peygamberin Sûret-i Neş'et Ve Zuhûruyla İsbât Eder

hakkın bâtıla, aklın vehme, basîretin amâyâ galebe edeceği rüesâ-yı merkûmenin hatırına geldikçe sermaye-i menâfii ellerinden alacak olan bu saati tehir için ebsâr-ı basîrete karşı evhâm ve dalâletten mürekkeb sehâib-i mazleme icadına, akıllara karşı ebâtıl ve hurâfâtta mensûc perdeler germeye çalışırlardı. Nûr-ı fitratı bu karanlıkların içinde boğmak isterlerdi. Aklı adüvv-i dîn ve hakikat, mahsûl-i aklî olan fikir ve nazarı - Kitâb-ı Mukaddes'i tefsire taalluk etmedikçe - en büyük cinayet gibi gösterirlerdi. Kitâb-ı Mukaddes'in hakk-ı tefsiri ise tağyîr ve tahrîfi kendilerine sanat ve âlet cerr-i menfaat ittihaz edeb rüesâ-yı dînin inhisarında olup, onu okumaya bile mezun olmayan avâm-ı nâs bu tefsîrâtı ne kadar bî-mânâ ve vicdanî iknâ meziyetinden maarrî olursa olsun kabul ve tasdiğe mecbur tutulurdu.

O zaman âlem-i medeniyeti işgal eden akvâmın derece-i marifeti, tarz-ı idaresi işte böyleydi. Bu hâl devam ede ede artık hakâik-i hikmet-i sâlifeden, bakâyâ-yı şerîat-i hakîkiyyeden zihinlerde pek az bir şey kalmıştı. Usûl ve furû-i itikad hakkında o kadar şüpheler, o kadar hatalar kökleşti ki, akl-ı beşer doğruyu yanlıştan tefrîk edemez, vicdân-ı beşer kendine karargâh-ı istirahat olacak bir penâh bulamaz oldu. Ehemmiyeti, o basit akıllarca da münker olmayan bu hâl-i elîmin sebep-i yegânesi, din ve daha doğrusu dinsizlik olduğu anlaşılıyordu. Fikirler tereddütten kurtulmak için - velev yanlış olsun - kendilerine irâe-i tarîk edecek bir delile muhtaç olduğunu hissediyordu. Bu şaşkınlıktan istifade, yolunu arayan uzmâ-yı dînin bir takımı fırsat-şikârâne bir melanetle yeni yeni dinler ihdâs etmeye, İbâhiyye, Dehriyye gibi harâb-ı âlemi müntec mezâhibi telkîn ve tervîc eylemeye başlamışlardı.

Âlem-i bedâvette yaşayan, nispeten mütemeddin sayılmayan Cezîretü'l-Arab ahalisine gelince, bunlar bir asıldan münşai, bir nesilden müteferri oldukları halde, sâika-i cehâletle yekdiğlerine hasm-ı cân olmuş kabâil-i muhtelifeye inkisâm etmişlerdi. Cümlesi hissiyât-ı nefsâniyyeye, hevesât-ı behîmiyyeye mağlub idi. Her kabilenin en büyük medâr-ı fahri ve mübâhâtı ekârib ve hişânından olan diğerkabile ile cenk etmek, kanını dökmek, kadınlarını sebbî etmek, mallarını selb etmekten başka bir şey değildi. Hükümet yok, şeriat yok, ihkâk-ı hak için kuvvetten daha sâlim bir kanun-ı muaddilet mefkûd. Akvâm-ı sâirenin kâffesine takaddüm eden zekâ-yı fitrî-i hârikulâdeleriyle beraber ilim ve marifet, din ve şeriat namına bir şey bilmezlerdi. İçlerinden kitabî veya muvahhid-i hakîkî olanlar yüz binde bir derecesinde ekall-i kalîl idi. Veleve gayet âdî olsun okuma, yazma bilenlerin miktarı beş on kişiyi tecâvüz etmiyordu. Fesâd-ı itikad hususunda putperestliğin o kadar şenî bir derekesinde idiler ki, dekâik-i sanata büsbütün bîgâne olan o kaba elleriyle yapıp taptıkları mabudlar meyânında helvadan da sanem yaptıkları, bu sûret-i helvâyîyi îfâ-yı taabbüdden



İlm-i Tarih, Sıdk-ı Nübüvvet-i Muhammediyyeyi Cenâb-ı Peygamberin Sûret-i Neş'et Ve Zuhûruyla İsbât Eder

sonra karınları acıkınca tatlı niyetine yedikleri olurdu. Fesâd-ı ahlâkları ise, fesâd-ı itikadlarından geri kalmazdı. İleride âr-i reziletlerinden veyahut bâr-i maîşetlerinden kurtulmak için kızlarını hengâm-ı tufûliyetlerinde diri diri gömmek merdâne bir hareket sayılırdı. Bir taraftan da fuhşiyât, şîme-i iffete hiçbir kadir ve kıymet bırakmayacak derecede çoğalmıştı. Herkes hevâ ve hevesi peşinde koşar, his ve zevkinden başka bir mi'yâr-ı fazilet bilmezdi. Sehâ, vade vefâ, mihmânperverlik gibi o kavmin mahsûsâtından olan bazı fezâile gelince, bunlar âbâ u ecdâddan mevrûs bir takım mehâsin-i kavmiyyeden iken, yine tekâsür ve tefâhur gibi makâsıd-ı redîe ve deniyyeye vesile ve âlet ittihaz edildikleri için vaz'-ı aslîlerindeki dil-âşûbu muhafaza edemeyerek ahlâk-ı mezmûme-i câhiliyye derekesine tenezzül ediyordu.

Gerek mehd-i İslâmiyetteki ve gerek etrafındaki akvâm-ı âlemin kâffesinde - bâlâda tasvir edildiği veçhile - ravâbıt-ı ictimâiyye gevşemiş, nizam ve intizamdan eser kalmamış iken, dîn-i mübîn-i İslâmın olanca ulviyetiyle, olanca revnak-ı harûd-sûziyle nûr-i efşân tecellî olması, halka kendilerinden eşfak bir Rabb-i Rahîm'in lutf-i azîm-i cihânperveri, ilhâm-ı mu'ciz-i hakikat-güsteri değildir de nedir?

Akîdesinde, emrinde, nehyinde, vadinde, vaîdinde, tebşîrinde, inzârında, ahabârında, hâsılı her şeyde sadık ve mükemmel olan böyle bir din, mahkûm-i acz olan beşerin muhteriatından, bir insanın tasnâtından olabilir mi? İnsaf edelim. Kim bilir kaç yüz asırlık telâhuk-i efkâr mahsûlâtını, netâicini birden ortaya saçı, hükemâ-yı kadîme ve cedîdenin zübde-i malûmâtını zâtlarında cem' eden bu yirminci asır filozofları neden - eslâfın bunca tecâribine vâkıf oldukları, ıslâh-ı âleme bu kadar özendikleri halde - mensûb oldukları akvâmın seyyiât-ı ictimâiyyelerine fiilî ve amelî bir çare-i müessir bulup tatbik edemiyorlar?

Halbuki şariat-ı İslâmiyye yalnız kavm-i Arabı değil, bütün âlemi ıslâh etmek davasıyla ortaya çıkıp, bu davasını alâ rûûsi'l-eşhâd isbât etti, hâlâ da ediyor. Ulûm-i sahîha bu davasında ilâ yevmi'l-kıyâme sâdık olacağını da gösteriyor.

Bir kere düşünelim, imdâd-ı İlâhî, ilhâm-ı Rahmânî olmasa mümkün müdür ki zulûmât-ı cehl ve işrâk içinde hurşîd-i tevhid ve irfan doğsun da, o zulmetleri nûrda kalb etsin? Mümkün müdür ki, çirkâbe-i cihân-ı âlâ-yı seyyiât içinde zülâl-i hasenât-ı nebeân etsin de tathîriyyete muvaffak olsun?



İlm-i Tarih, Sıdk-ı Nübüvvet-i Muhammediyyeyi Cenâb-ı Peygamberin Sûret-i Neş'et Ve Zuhûruyla İsbât Eder

Feyz-i tedîb-i Rabbânî olmasa kâbil midir ki, edeb ve terbiye namına bir şey bilmeyecek derecede deşt-peymâyı bedâvet olan bir kavim bir rub' asırdan az bir zaman içinde sath-ı gazâda, fezâilde, maâlîde, nizâm-ı ictimâiyyede kendisiyle hem-ayâr olacak mütemeddin bir kavim bulamasın? Bütün âlem; diyânetçe, ilim ve marifetçe medeniyetçe, siyasetçe hâl-i tedenniyede iken bir asır içinde nev'-i beşere mürebbi-i a'zam ve müceddid-i nizâm-ı benî Âdem kesilsin? Bir mahşer-i ukûl ve kulûba dönmüş olan âlem-i insaniyyete nefh-i sûr-i adl ve hakikat ederek asla fenâ bulmayacak, cihan cihan oldukça pâyidâr olacak cerâsîm-i hayat-ı câvidânîyi hars ve isbât eylesin?

Dinimizin dîn-i semâvî, şer'imizin şer'-i İlâhî olduğunu nev'-i beşerin fâtiha-i saâdet ve ikbâli demek olan nüzûl-i Kurân-ı Azîmu's-Şân'ın şeb-i yeldâ-yı fetret ve şekâvete subh-ı sâdık gibi hâtime çektiğini anlamak için yalnız bu hakikat-i tarîhiyyeye nazar-ı im'ân ve ibretle bakmak kâfîdir. Lâkin müddeâmızı daha ziyade tenvîr için Fahr-i Kâinât ve Eşref-i Mevcûdât (sallallâhu aleyhi ve sellem) Efendimiz Hazretleri'nin sûret-i zuhûr ve neş'et-i risâletpenâhîlerini de velev muhtasaran olsun tetebbu edelim.

Yayına hazırlayan: Arş. Gör. *Murat GÖKALP*, Ankara Ü. İlahiyat Fak.,
muratgokalp70@hotmail.com.